

27. neděle v mezidobí B

*Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti.
(1 Jan 4,12b)*

První čtení

Genesis 2,18-24

Hospodin Bůh řekl: "Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil." Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl (je) k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žebber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: "To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata." Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

Druhé čtení

Židům 2,9-11

(Bratři a sestry!) Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížěn pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby z milosti Boží za všechny (lidi) podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

Evangelium

Marek 10,2-12

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést. Chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: "Co vám přikázal Mojžíš?" Řekli: "Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se." Ježíš jim řekl: "Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však

(Bůh) 'učinil (lidi) jako muže a ženu'. 'Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk.' Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!" V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: "Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství."

K zamyšlení

Když Písmo na samém začátku zdůrazňuje, že pro nás lidi není dobré, abychom byli sami, hovoří o zkušenosti, kterou všichni poznáme: všechny vrstvy našeho bytí volají po druhé osobě, po společenství, skrze které a v něm se zcela rozvíjíme. Tak je to dobré a tak to chce Bůh. Nejužší formou vztahu je spojení mezi mužem a ženou. Toto nejintimnější ze všech spojení je základním principem stvoření a založené na radikální Boží lásce a maximální Boží věrnosti nám lidem.

Kniha Genesis zdůrazňuje tento základní princip hned na začátku v nádherném příběhu stvoření. V protikladu k některým patriarchálním představám může sloužit právě tento příběh k porozumění rovnoprávnosti mezi mužem a ženou: Bůh nevzal část z nohy, aby muž vládl nad ženou, nevzal ani část z hlavy, aby žena stála nad mužem; bere ale žebro ze strany, aby byla žena rovnocenným a rovnoprávným partnerem po boku muže a stali se vzájemně nápomocnými podle svých možností. Jaký je to nádherný obraz lidského soužití, které Bůh daruje! Ale toto společenství – pokud na něj hledíme jen lidským pohledem – je od samého začátku vystaveno zkoušce. Také tato zkušenost je stará jako lidstvo samo, stejně jako snahy o uspokojivé řešení tohoto problému. Ve Starém Zákoně byl jedním z pokusů Mojžíšův propustný list, o kterém se zmiňují farizeové. Původně sloužil k ochraně ženy, aby nebyla mužem propuštěna bezdůvodně, ale postupně se stal volným listem v ruce muže.

Ježíš ale nepřijímá myšlenkovou úroveň farizeů. Pro něho tato otázka neznámá: "Co je dovolené?", ale "Co si Bůh přeje?". Ježíš poukazuje na to základní: Bůh od samého začátku chtěl, aby muž a žena patřili k sobě, aby se jednalo o partnerský vztah zakládající se na dialogu, který je také obrazem vztahu Boha k nám lidem. Otázku "Je dovolené, propustit ženu?" si může položit jen ten, kdo to nepochopil. Muž a žena patří k sobě, jsou si předurčení, aby byli jedno. Aby byli spolu, není jen něčím povrchním, je to zakořeněné v jejich podstatě bytí. Toto je na jednu stranu pozitivní poselství, na druhou stranu je tu zkušenost každodenních lidských pádů a vyrovnávání se s tím. Perspektiva začátku se orientuje na ideál a ne na životní podmínky skutečných lidí s jejich nedostatky a omezeními. Nemáme právo soudit lidi, jejichž manželství se rozpadlo. Zůstává důležitý a velmi individuální způsob najít řešení rozpadu manželství a pomoci zakusit dotyčným lidem Boží věrnost a lásku a ne tvrdost srdce. Na druhé straně, nechť ať se podaří mnohým překonat všechny těžkosti a nesnáze, aby pocítili v jejich vztahu Boží lásku a věrnost!

27. neděle v mezidobí B

*Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti.
(1 Jan 4,12b)*

První čtení

Genesis 2,18-24

Hospodin Bůh řekl: "Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil." Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl (je) k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: "To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata." Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

Druhé čtení

Židům 2,9-11

(Bratři a sestry!) Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížěn pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby z milosti Boží za všechny (lidi) podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

Evangelium

Marek 10,2-16

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést. Chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: "Co vám přikázal Mojžíš?" Řekli: "Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se." Ježíš jim řekl: "Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však

(Bůh) 'učinil (lidi) jako muže a ženu'. 'Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk.' Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!" V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: "Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství." (Matky) přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: "Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde." Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

K zamyšlení

Když Písmo na samém začátku zdůrazňuje, že pro nás lidi není dobré, abychom byli sami, hovoří o zkušenosti, kterou všichni poznáme: všechny vrstvy našeho bytí volají po druhé osobě, po společenství, skrze které a v něm se zcela rozvíjíme. Tak je to dobré a tak to chce Bůh. Nejužší formou vztahu je spojení mezi mužem a ženou. Toto nejintimnější ze všech spojení je základním principem stvoření a založené na radikální Boží lásce a maximální Boží věrnosti nám lidem.

Kniha Genesis zdůrazňuje tento základní princip hned na začátku v nádherném příběhu stvoření. V protikladu k některým patriarchálním představám může sloužit právě tento příběh k porozumění rovnoprávnosti mezi mužem a ženou: Bůh nevzal část z nohy, aby muž vládl nad ženou, nevzal ani část z hlavy, aby žena stála nad mužem; bere ale žebro ze strany, aby byla žena rovnocenným a rovnoprávným partnerem po boku muže a stali se vzájemně nápomocnými podle svých možností. Jaký je to nádherný obraz lidského soužití, které Bůh daruje! Ale toto společenství – pokud na něj hledíme jen lidským pohledem – je od samého začátku vystaveno zkoušce. Také tato zkušenost je stará jako lidstvo samo, stejně jako snahy o uspokojivé řešení tohoto problému. Ve Starém Zákoně byl jedním z pokusů Mojžíšův propustný list, o kterém se zmiňují farizeové. Původně sloužil k ochraně ženy, aby nebyla mužem propuštěna bezdůvodně, ale postupně se stal volným listem v ruce muže. Ježíš ale nepřijímá myšlenkovou úroveň farizeů. Pro něho tato otázka neznámá: "Co je dovolené?", ale "Co si Bůh přeje?". Ježíš poukazuje na to základní: Bůh od samého začátku chtěl, aby muž a žena patřili k sobě, aby se jednalo o partnerský vztah zakládající se na dialogu, který je také obrazem vztahu Boha k nám lidem. Otázku "Je dovolené, propustit ženu?" si může položit jen ten, kdo to nepochopil. Muž a žena patří k sobě, jsou si předurčení, aby byli jedno. Aby byli spolu, není jen něčím povrchním, je to zakořeněné v jejich podstatě bytí. Toto je na jednu stranu pozitivní poselství, na druhou stranu je tu zkušenost každodenních lidských pádů a vyrovnávání se s tím. Perspektiva začátku se orientuje na ideál a ne na životní podmínky skutečných lidí s jejich nedostatky a omezeními. Nemáme právo soudit lidi, jejichž manželství se rozpadlo. Zůstává důležitý a velmi individuální způsob najít řešení rozpadu manželství a pomoci zakusit dotyčným lidem Boží věrnost a lásku a ne tvrdost srdce. Na druhé straně, nechť ať se podaří mnohým překonat všechny těžkosti a nesnáze, aby pocítili v jejich vztahu Boží lásku a věrnost!